

Vecsei László kiállítására

Mint ősi démon tűzének izzó zsarátnoka,
Kuszált rendben, rőt szakáll fedi el állát.
Évmilliók teremtő, gyötrelmes időszak,
A képzelet terheként nyomasztja vállát.

Szemének tükrében bomlik az idő,
Harsogva zeng éneket, az örök néma lét.
Életre kél vásznán a rég elhalt erő,
A burkot mely elfed, tigrisként tépi szét.

Köztünk él, itt jár, de felettünk lebeg,
Képein a valóság oldódik, remeg.
Műterme a láthatatlan misztikum csarnoka,
A festő, a néma bárd, a képzelet dalnoka.

Újrónafő, Gellén Imre
2007. szeptember 19.